

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Όγδοος ο χρόνος είναι
κι' έδρα πάλιν αι' Αθήναι.

Χίλια οκτάκοντα κι' έννενηντα ένα,
πάντα κάθε χρόνο τὰ συνειθισμένα.

Τών όρων μας μεταβολή, — ένδιαφέρουσα πολύ.

Ό Ρωμύς τήν εβδομάδα
κι' όταν έχω ξυπνάδα
Συνδρομητής θα δέχομαι
και 'στών Αθηνών τήν πόλιν
και είς τήν Έλλάδα όλην
Συνδρομή γιά κάθε χρόνο

— μόνο μία φορά θα βγαίνω,
— κι' όποτε μου κατεβαίνει.
— γιατί λεπτά δέν έχωρα,
— και είς τήν Αλλοδαπήν,
— δίγως νάξω κι' έντροπών.
— πράγμα θύσσεια και μόνο,

για τή ξίνα όμως μέρη
Κι' ένα φύλλο άν κρατής
κι' όποιος τόν παρά δέν δίδει
Γράμματα και συνδρομαί
Γιά τή σάρα και τή μέρα

— δεκαπέντε και 'στό χέρι.
— ίγνεις συνδρομητής,
— θα τόν φάη μαύρο φίλι.
— απ' εδάς προς έμαί,
— κάθε φύλλο μία δεκαρία.

Τού μηνός Ιουνίου όγδόν,
τό Παλάτι γλεντιά 'στό Τατόι.

Πόυτος τρακάδα σαράντα έξη,
για τούς Δημάρχους αίμα θα τρέξη.

Ό Θεοδώρης παραληρών μέ νέον ύφος σοβαρών.

Ός Δήμαρχον κανένα δέν θα ύποστηρίξω,
δέν θέλω γιά κανένα τόν δόντια μου να τρίξω.
Άνάγκη πλέον είναι και δίχως άλλο πρέπει
να χωρισθώ ό Δήμος έκ τής πολιτικής,
κι' ό Δήμαρχος να είναι τών δημοτών ή σκέπη,
προστάτης δε και δόξα τού Δήμου διαρκής.

Άς γίνη κι' ή μεγάλη αυτή ανατροπή
έπί τής ιδιότης μου Κορδονοβασιλείας,
και δι' αυτό σωτήρα ό κόσμος να μέ 'πψ
κι' άνέσπερον άστέρα τής εθνικής εύκλειας.
Δέν είναι παίζει γέλα...τό λέγω σοβαρώς,
και θα φανώ είς τούτο τραχύς και αυστηρός.

Δέν θέλω τά έν Δήμω να γίνονται κι' έν οίκω,
θ' άφήσω είς τά κρύα τόν προσφιλή μου Νίκο.
Δέν θα γενώ και τώρα τών Ήμετέρων στύλος,
μπό τού Σταυροπούλου, μπό τού κύρ Θανάση,
κι' άν πρόκειται άκόμη κι' ό ένας κι' άλλος φίλος,
άν Δήμαρχος δέν έβγη, να βέψη, να πεινάση.

Δέν είναι παίζει γέλα...τό λέγω και τό είπα...
δέν θα ύποστηρίξω μπό τόν Σουμαρίτα.
Την πρός τούς Ήμετέρους αγάπην μου δέν κρύπτω,
άλλ' όμως τί να γίνη;...πρέπει να μέινουν μόνοι...
ας κάμουν ό,τι θέλουν, έγω τās χείρας νίπτω,
και κάθε Κορδονάτος μαζί μου άς θυμώνη.

Μακρόν οι φίλοι όλοι, φανεί ό Δεληγιάννης...
μακράν μου, Νικολάκη, και μη με καλοπιάνης.
Άς σάς ύποστηρίζουν οι άλλοι συντοπίται,
Σταυρόπουλε, Θανάση, και Γιάννη Σουμαρίτα...
παρόλ ντοννέρ σάς λέγω πώς μ' όσα κι' άν μου 'πψτε
θα κάμτε μενάχα μες 'στό νερό μια τρύπα.

Μη στέκεσθ' έμπροστά μου με μούτρα έννομένα...
ύποψήφιους θάχω και όλους και κανένα.
Θανάση, Γιάννη, Κώστα, και Νικολά παιδι μου,
'στων τύχη σας άδίνω πρός τό καλό τού Δήμου,
άλλέως δέν θα 'δούμε τής προκοπής σωλήνα,
κι' ουδέ θα λείψ' ή βρωμα κι' ή τόση καβαλαία.

